

UNA CONSIGNA INCORRUPTA PER SOBRE DE LES GENERACIONS «DELS MORTS, DELS VIUS I DELS PER NÉIXER»

En l'afluència successiva de nous companys a la militància de Partit i en el successiu reemplaçament de noves generacions de militants com a continuació de les generacions anteriors de comunistes i revolucionaris, el nostre Partit ha de **"transmetre la flama al llarg de l'històric «fil del temps» (...)** La transmissió d'aquesta tradició no deformada, amb els esforços per fer real una nova organització de partit internacional sense pauses històriques, organitzativament no es pot basar en l'elecció d'homes molt qualificats o molt informats de la doctrina històrica, sinó que orgànicament no pot més que utilitzar de la manera més fidel la línia entre l'acció de grup amb la qual ella es manifestava fa 40 anys, i la línia actual. El nou moviment no pot esperar superhomes ni tenir El Messies, sinó que s'ha de basar sobre el revifar de tot el que pugui haver estat conservat a través de llarg temps, i la conservació no pot limitar-se a l'ensenyament de tesis i a la recerca de documents, sinó que se serveix fins i tot d'estrils vius que formin **una vella guàrdia i que confiïn en donar una consigna incorrupta i potent a una jove guàrdia.** Aquesta es llança cap a noves revolucions, que potser no hagin d'esperar més d'un decenni des d'ara per a l'acció en el pla de l'escena històrica; **no interessant-li gens al partit i a la revolució els noms dels uns ni dels altres.**" (Consideracions sobre l'activitat orgànica del partit quan la situació és històricament desfavorable, 1965)

El Partit viu **"per sobre de les generacions «dels morts, dels vius i dels per néixer»"** (La continuïtat d'acció del partit sobre el fil de la tradició de l'Esquerra, 1966) i cada vegada que cau un company a conseqüència de l'inexorable pas del temps i de les condicions a què el capitalisme ens sotmet és per a nosaltres un comunicat de guerra, una guerra a la qual dediquem la vida.

En el revifar de la lluita de les generacions precedents, volem recordar una generació de companys que van donar un salt tecnològic de 200 anys a l'emigrar primer de l'interior de la península ibèrica a Madrid i després a Alemanya en els anys 60 i 70. Allà van conèixer a vells companys italians de la *Sinistra*, del Partit Comunista Internacional, una vella guàrdia de la que van poder aprendre una consigna incorrupta que des d'aquell moment van defensar amb unghes i dents contra qualsevol desviació, renovació o actualització de la línia del marxisme i de la *Sinistra*.

"Ara bé, donat que se'ns imposa últimament ser clars, simples i concisos, com aquells polemistes subministrats en sèrie als «quadres», siguem-ho.

Prenguem nosaltres la part dels dogmàtics, dels talmúdics, també dels escolàstics i fins i tot dels pedants; assumim la defensa d'un marxisme que no creï mai res de nou i constitueix una constel·lació de precises tesis indestructibles, i ens neguem resoltament unguibus et rostre, a lliurar-lo com a presa a aquests que el volen enriquir, reivindicant-lo rígid i pobre com ha nascut, no de la inflexible misèria de Marx sinó de la falda de la història, quan, i només quan, devia estar d'ell encinta.

Coincideix en canvi amb períodes de contrarevolució, de retrocés de classe, d'història i de llarga involució de les formes socials, **el discórrer buit dels creativistes i pretesos creadors; dels descobridors que es vanaglorien de riques conquestes inèdites, quant aquests remuguen**

ràncies i miserables fórmules de les quals l'últim expenedor va ser Josif, i que malament transvesteixen les conegudíssimes amb les que el marxisme ha lluitat lleoninament en els temps d'onades - de Proudhon, Lasalle, Bakunin, Dühring, Bernstein, Sorel, i de la paorosa marea de fang de 1914, quan, sobre tots, un atleta, un gladiador de l'ortodòxia revolucionària, va fer mossegar la pols a aquells, innumbrables que volien crear la seva falsificació, enriquir-la amb el preu judaïc de les traïcions: Lenin." (Diàleg amb els morts, 1956).

Van estudiar el marxisme i els textos de l'Esquerra amb aquests vells companys i van portar el marxisme a l'estat espanyol, on mai havia existit un partit ni corrent veritablement marxista, constituint una Secció del Partit.

Aliens a qualsevol vel·leïtat i pruija personal, van assumir amb una energia desbordant les tasques de Partit, com a militants anònims d'un mecanisme unitari:

"L'organització en partit que permet a la classe ser veritablement tal i viure com a tal, es presenta com un mecanisme unitari en què els diversos «cervells» (no només per cert els cervells, sinó també altres òrgans individuals) absorbeixen tasques diverses segons les aptituds i potencialitats, tots al servei d'un objectiu i d'un interès que progressivament s'unifica cada vegada més íntimament «en el temps i en l'espai» (aquesta còmoda expressió té un significat empíric i no transcendent). No tots els individus tenen doncs el mateix lloc i el mateix pes en l'organització: en la mesura que aquesta divisió de tasques es realitza segons un pla més racional (i el que val avui per al partit-classe, serà demà per a la societat), està perfectament exclòs que qui es troba més amunt gravita com privilegiat sobre els altres. La nostra evolució revolucionària no va cap a la desintegració, sinó cap a la connexió cada vegada més científica dels individus entre si." (Lenin en el camí de la revolució, 1924).

"El sentit de l'unitarisme i del centralisme orgànic és el que el partit desenvolupa dins de si els òrgans aptes per a les diverses funcions, que nosaltres anomenem propaganda, proselitisme, organització proletària, treball sindical, etc., fins arribar, demà, a l'organització armada, però res s'ha de concloure pel número de companys que es considera dedicat a aquestes funcions, perquè en principi cap company ha de ser estrany a cap d'elles." (Consideracions sobre l'activitat orgànica del partit quan la situació és històricament desfavorable, 1965).

Proletaris de condició, encara que rebutjant sempre qualsevol plantejament obrerista, van assumir la titànica tasca de traduir al castellà els materials i textos fonamentals de la *Sinistra* al mateix temps que mai van abandonar la trinxera de la lluita en el pla sindical. Distingint-se completament dels "xarlatans de cafè" i "mariscals sense tropa" que abunden tant malauradament també entre els que es reclamen de la *Sinistra*, van dur sempre a terme un treball dur, diari i quotidià d'intervenció en la lluita de classes i d'organització, assumint que **"és tasca del partit, en els períodes desfavorables i de passivitat de la classe proletària, preveure les formes i encoratjar l'aparició de les organitzacions amb objectius econòmics per a la lluita immediata."** (Tesis característiques, 1951).

A finals dels 70 i principis dels 80 van participar en les lluites dels aturats a l'estat espanyol i van organitzar i van dirigir - no de paraula sinó en els fets - la lluita per l'habitatge en la

reconversió dels barris de barraques a l'extraradi de Madrid, enfrontant-se amb tota la corruptela dels grups de la falsa esquerra que es van unir al voltant del negoci de les cooperatives. Fins al final de la seva vida van estar al capdavant d'una infinitat de lluites i vagues, grans i petites.

A través de l'estudi col·lectiu i de la difusió dels textos del marxisme en el viu de la lluita, donant continuïtat al treball en contacte amb la classe obrera, aquests companys irradiaven i van cultivar un veritable "ambient ferotgement antiburgès" (Tesis sobre la tasca històrica, l'acció i l'estructura del partit comunista mundial, segons les posicions que des de fa més de mig segle formen el patrimoni històric de l'esquerra comunista, de Nàpols, 1965), en què floreix i es transmet un autèntic **odi de classe**: "l'obrer no pot salvar la seva qualitat humana sinó per l'odi i la rebel·lió contra la burgesia." (La situació de la classe obrera a Anglaterra, Engels, 1844), transmetent també ells una consigna incorrupta a noves generacions de militants.

Es van enfrontar al "Nou Curs" a l'interior del Partit i a les desviacions tàctiques en la qüestió sindical que es van introduir el 1972 i que van preparar tots els errors tàctics posteriors (Front Únic Proletari el 1974, Comitè Nacional contra els Acomiadaments de 1978) que van portar al desenfrenament dels fronts únics polítics movimentistes: antinuclears, antimilitarisme, nacionalisme palestí, etc. El Partit es trobava immers en aquesta deriva difosa a través dels altaveus d'*El-Oumami*, *Le Proletaire*, *Proletarier*, *Il Programma Comunista* i l'anterior edició d'*El Comunista* quan una part dels responsables d'aquella degeneració van decidir accelerar el pas i van intentar liquidar formalment al Partit. Una altra part dels responsables de la mateixa degeneració no hi van estar d'acord. Però la discrepància entre els que exigien la liquidació formal del Partit i els que seguien sent els responsables dels seus òrgans, era només sobre l'aspecte formal: compartien i havien estat implementant la liquidació *de facto* de la línia de la *Sinistra* i del marxisme. Les seves posteriors baralles per la possessió i control de *Il Programma Comunista*, no eliminaran aquest origen comú (entre ells i amb els liquidadors) tant dels que van recuperar a través dels tribunals burgesos la propietat de *Il Programma Comunista* com dels que la van perdre i van fundar *Combat* primer i *Il Comunista* després.

En un altre moment abordarem de nou aquesta qüestió amb la profunditat que es mereix per fer el balanç d'aquest atac circumcentrat de liquidació del Partit i de la línia de la *Sinistra*.

Expulsada la Secció espanyola per la seva oposició a aquest "Nou Curs", es va trobar amb un aïllament inicial per la dinàmica de centre que preparava la liquidació impeding els contactes entre seccions, encara que ràpidament van aconseguir reprendre els contactes a nivell internacional amb altres seccions que també s'havien oposat a la degeneració del Centre.

Havent resistit doncs a l'intent de liquidació, van començar la nova edició d'*El Comunista*, i la tasca de "continuació orgànica del greu treball de consignació històrica de les lliçons fecundes del passat a les generacions presents i futures, a les noves avantguardes que s'anaven delineant en les files de les masses proletàries" (Tesis de Nàpols, 1965), a la qual el grup de companys que dona continuïtat al Partit - organitzats actualment a Veneçuela, Itàlia, Xile i Espanya - ha afegit, dins d'un mateix pla de publicació, les revistes *Per il Comunisme* i *The Internationalist Proletarian*.

No han faltat contactes, acostaments i ruptures en un període en general desfavorable en què "gran part del proletariat, més aviat d'estar aixafat per la burgesia, està controlat per partits que treballen al servei d'aquesta i impedeixen al proletariat mateix tot moviment classista revolucionari" (Consideracions

sobre l'activitat orgànica del partit quan la situació és històricament desfavorable, 1965) admetent en veu alta que "el partit no pot no ressentir-se dels caràcters de la situació real que l'envolta." (Ibidem)

A les pàgines d'*El Comunista* i en els diversos treballs publicats es pot llegir també l'esforç per donar continuïtat a la "feina de registre científic dels fenòmens socials, per tal de confirmar les tesis fonamentals del marxisme. Analitza, confronta i comenta els fets recents i contemporanis. Repudia l'elaboració doctrinària que tendeix a fundar noves teories o demostrar la insuficiència de la doctrina en l'explicació dels fenòmens." (Tesis Característiques, 1951), així com un anàlisi realment marxista de la història recent de l'estat espanyol i de bona part d'Amèrica Llatina.

En el desenvolupament de tot aquest treball, aquests companys han tingut sempre clar que, si hi haurà represa de la lluita de classe serà només tornant a partir de la línia de la *Sinistra*, dels textos fonamentals de la *Sinistra* i del marxisme, del partit històric (i no de qualsevol afirmació o article que puguem haver escrit nosaltres o qui estigui en aquesta o una altra revista).

"L'esforç dels marxistes d'esquerra és el d'obrar sobre la **corba trencada dels partits contingents**, per reconduir-la a la **corba contínua i harmònica del partit històric**." (Tesis sobre la tasca històrica, l'acció i l'estructura del partit comunista mundial, segons les posicions que des de fa més de mig segle formen el patrimoni històric de l'esquerra comunista, de Nàpols, 1965).

"No tindria cap sentit l'objecció que es va tractar de textos perfectes, irrevocables i immodificables, perquè al llarg de tots aquests anys s'ha declarat sempre en el nostre si que es tractava de materials en contínua elaboració, i destinats a assolir una forma cada vegada millor i més completa; tant és així que de totes les files del partit, i fins i tot d'elements joves, s'ha verificat cada vegada més, i amb freqüència creixent, l'aportació de contribucions admirables i perfectament **a to amb les línies clàssiques pròpies de l'Esquerra**." (Consideracions sobre l'activitat orgànica del partit quan la situació és històricament desfavorable, 1965).

"Mort de l'individualisme

No és possible que el partit proletari de classe es governi a si mateix en la bona direcció revolucionària si no **és total la confrontació del material d'agitació amb les bases estables i no mutants de la teoria**.

Les qüestions d'acció contingent i de programa futur no són més que dos costats dialèctics del mateix problema, com tantes intervencions de Marx fins a la seva mort, i d'Engels i de Lenin (Tesis d'abril, comitè central d'octubre!) han demostrat.

Aquells homes no van improvisar ni revelar, sinó que van brandar la brúixola de la nostra acció, de la qual és massa fàcil desviar-se.

Aquesta ensenya clarament el perill, i **les nostres qüestions són felïçment plantejades quan es va contra les direccions generals equivocades. Les fórmules i els termes poden ser falsificats per traïdors i per deficients, però el seu ús és sempre una brúixola quan és continu i concordant**." (El programa revolucionari de la societat comunista elimina tota forma de propietat de terra, de les instal·lacions de producció i dels productes del treball, 1958).

El que determina si l'affirmació o article són correctes és la seva coherència amb els textos fonamentals (la seva línia contínua o concordant), s'hagi escrit en l'any que s'hagi escrit i sigui quin sigui el nom de la revista en què s'hagi publicat. No defensem una paraula o una frase: defensem una línia.

Però per a això és essencial el continu estudi individual i col·lectiu dels textos fonamentals del marxisme i del Partit:

*"Per tant, el problema de la praxi del partit no és el de saber el futur, que seria poc, ni el de voler el futur, que seria massa, sinó el de **"conservar la línia del futur de la seva pròpia classe"**.*

*Està clar que, si el moviment no la sap estudiar, indagar i conèixer, ni tan sols estarà en condicions de conservar-la. No és menys clar que si el moviment no sap distingir entre la voluntat de les classes constituïdes i enemigues i la seva pròpia, igualment la partida està perduda, i la línia extraviada. El moviment comunista no és qüestió de pura doctrina; no és qüestió de pura voluntat: però, la manca de doctrina el paralitza, la manca de voluntat el paralitza. **I la falta vol dir absorció de doctrines alienes, de voluntats alienes.**"* (Prometeo, Propietat i capital, capítol XVII, Utopia, Ciència, Acció, 1952).

Com vital i necessari és disciplinar-se a pensar no amb el propi cap ("la **testa**") sinó amb els textos ("i **testi**"), el que fastigueja enormement als "mariscals sense tropa" que tant abunden també entre els individus i organitzacions que es reclamen de l'Esquerra, però que necessiten volar lliurement i treure les conclusions del seu cap en lloc dels textos.

*"Una de les falses raons per la qual la desconfiança cap a la forma partit era alimentada perillosament, era que el partit, a l'obligar a tots a pensar de la mateixa manera, era una església, i fent sortir totes les decisions d'un centre era una caserna. En ximpleries d'aquesta naturalesa, que des de fa decennis i decennis han pertorbat la nostra feina, està el veritable infantilisme contra el qual Lenin ataca sense compassió; però contra el qual ha lluitat amb igual energia l'esquerra marxista i especialment la italiana. **Sí - vam dir sempre als companys, potser d'una manera més imprudent de com ho va fer Lenin, i per tant més feridora per a generacions de miserables filisteus, que encara avui no s'han extingit - si joestic al partit el meu cap personal i les seves punyetes crítiques han de callar set vegades al dia, i les meves accions no sorgiran de la meva voluntat individual sinó de la voluntat impersonal del partit, com manifesta i dicta la història a través d'aquest mateix organisme.**"* ("L'extremisme, malaltia infantil del comunisme, condemna de futurs renegats", 1960-1961).

"La desinfecció a què dediquem el noranta per cent del nostre pobre treball no es completarà més que en un llarg esdevenir i continuarà molt després de nosaltres: és la que combat l'epidèmia de tots els llocs i de tots els temps (a tot arreu i sempre perillosa) dels revisors, actualitzadors, contempladors i innovadors.

*És inútil i nociu especificar o personalitzar, i buscar en la llunyania o en el veïnatge al llançador de les bombes bacteriològiques; es tracta d'individualitzar el virus i aplicar-li l'antibiòtic, que tossudament distingim en **la continuïtat de la línia, en la fidelitat als principis, al preferir nou-centes noranta-nou vegades sobre mil la remasticació catequista a l'aventura del nou descobriment científic que requereix ales d'àguila, i al què se sent cridat pel destí tot mosquit.***

Inquieteu-vos, doncs, els voladors enfurismats, als quals tornem frígidament i poc a poc a la modesta altitud a la qual ens està permès elevar-nos, a nosaltres que ens està prohibit tot heroisme i tot romanç, que ens atenim a la ironia en lloc del

lirisme i de tant en tant ens veiem obligats a fer tornar cap enrere als més fogosos: No feu de Fetontes¹!

Per tant, mentre masses tenen l'histerisme del càlcul sublim, nosaltres els cataloguem a l'alçada de l'àbac, i verifiquem si saben comptar amb la punta dels dits." (El Marxisme dels balbucejants, Battaglia Comunista, núm 8-1952).

*"L'objectiu principal de les nostres discussions - **en les quals és indispensable repetir contínuament certs reclams dels «teoremes» fonamentals, i millor si és amb les mateixes paraules i frases** - és la crítica del deliri sobre formes «imprevistes» i deformitats del capitalisme més modern que obligarien a revisar les bases de la «prospectiva» i per tant del mètode marxista.*

*Tal **falsa** posició és fàcilment posada en relació amb el **desconeixement, o millor amb el mai haver conegut, les línies essencials de la nostra doctrina, dels seus principis cardinals.**"* (Ànima del cavall de vapor, Il Programma Comunista núm 5, 1953).

Nucli essencial de la consigna incorrupta és la reivindicació incondicional del centralisme orgànic. El punt de partida és necessàriament la unitat i centralització de doctrina, programa i tàctica. Només des d'aquest punt de partida es pot arribar a la unitat i centralització en l'acció i en l'organització:

*"Al primer rebatem que **la unitat i la centralització real - reivindicada per nosaltres més que per cap altre - en l'acció i en la forma d'organitzar-se del Partit és el producte, el punt d'arribada, no la causa i el punt de partida, de la unitat i centralització de la doctrina, del programa i del sistema de les normes tàctiques: inútil buscar aquelles si falten aquestes; pitjor que inútil, destructiu i mortífer.** Nosaltres som centralistes (i és aquest, si es vol, el nostre únic principi organitzatiu) no perquè reconeguem vàlid en si i de per si el centralisme, no perquè ho deduíem d'una idea eterna o d'un esquema abstracte, sinó perquè és únic el fi al què tendim i única la direcció en què ens movem en l'espai (internacionalment) i en el temps (per sobre de les generacions «dels morts, dels vius i dels per néixer»); **som centralistes per la força de la invariància d'una doctrina immutable, que ni individus ni grups estan en disposició de mutar; i de la continuïtat de la nostra acció en el flux i reflux de les contingències històriques,** enfront de tots els obstacles que està sembrat el camí de la classe obrera. El nostre centralisme és el mode de ser d'un partit, que no és un exèrcit, encara que té una rigorosa disciplina, com no és una escola encara que s'ensenya, sinó que és una força històrica real, definida per la seva estable orientació en la llarga guerra entre les classes. És al voltant d'aquest inseparable i duríssim nus, doctrina-programa-tàctica, possessió col·lectiva i impersonal del moviment, com es cristal·litza la nostra organització, i el que la manté unida no és el fuet del «centre organitzador», sinó el fil únic i uniforme que lliga «dirigents» i «base», «centre» i «perifèria», comproment-se en l'observació i en la defensa d'un sistema de fins i de mitjans, cap dels quals és separable de l'altre.*

*En aquesta vida real del Partit Comunista - no de qualsevol partit, sinó només i precisament d'ell, en quant comunista tant de fet com de nom - **el trencaclosques que molesta el demòcrata burgès, - qui decideix: la «direcció» o la «base», els molts o els pocs? ¿Qui «mana» i qui «obeeix»? - es dissol definitivament per si mateix: és el cos unitari del Partit, el qual emboca i segueix el seu camí;***

¹ Personatge mitològic grec que va voler portar el carro del sol i se li va descontrolar, generant tot tipus de destrosses, com fan els que pretenen

actualitzar el marxisme. L'expressió es pot traduir per: No sigueu cretins! (N.d.T)

i en ell, com en les paraules d'un fosc soldat anivellador, «ningú mana i tots són manats», el que no vol dir que no hi hagi ordres sinó que aquestes s'adapten amb la forma natural de moure's i d'actuar del Partit, qualsevol qui sigui el qui les doni. Però trenqueu aquesta unitat de doctrina-programa-tàctica, i tot s'enfonsa, no deixant més que una... coordinació de bloc i de direcció en un extrem (maniobrant a les masses dels militants, com el general - suposat «geni» estratègic - mou els soldadets, suposats pobres ximplers; potser fent-los passar amb armes i bagatges al camp enemic, o com el cap d'estació maniobra els seus trens, potser fent-los xocar l'un contra l'altre) i una il·limitada plaça d'armes per a tota maniobra possible, a l'altre extrem. Trenqueu aquesta unitat, i lògica, i històricament justificat arriba l'estalinisme, com a lògica i històricament justificada arriba la ruïnosa subordinació d'un Partit com el nostre, que té per primera tasca la d'assegurar «la continuïtat històrica i la unitat internacional del moviment» (punt 4 del Programa de Liorna, 1921), al mecanisme fals i mentider de la «consulta democràtica». Trenqueu-la i haureu destruït el Partit de classe.» (La continuïtat d'acció del partit sobre el fil de la tradició de l'Esquerra, 1967).

“Líder significa de fet guia. El dirigent del partit no té a les mans un volant i davant seu l'arbitri de l'angulació de la direcció, és el conductor d'un tren o d'un tramvia. La seva força està en el fet que sap que la via està determinada, però certament no és rectilínia a tot arreu, coneix les estacions per on passa i la meta a on condueix, les corbes i les pendents.

Certament, no només ell ho sap. El traçat històric pertany no a un cap pensant, sinó a una organització que va més enllà dels individus sobretot en el temps, feta d'una història viscuda i d'una doctrina (per a vosaltres la paraula dura) codificada.» (Grans qüestions històriques de la revolució a Rússia, 35 - Línies mestres d'abril, 1955-1958).

Sabem que *“En vida dels grans revolucionaris, les classes opressores els sotmeten a constants persecucions, acullen les seves doctrines amb la ràbia més salvatge, amb l'odi més furiós, amb la campanya més desenfrenada de mentides i calúmnies. Després de la seva mort, s'intenta convertir-los en icones inofensives, canonitzar-los, per dir-ho així, envoltar els seus noms d'una certa aurèola de glòria per a “consolar” i enganyar les classes oprimides, castrant el contingut de la seva doctrina revolucionària, descantellant el fil revolucionari d'aquesta, envilint-la.”* (L'Estat i la Revolució, Lenin, 1917).

Però també sabem que *“La Revolució es tornarà a aixecar tremenda, però anònima.”* (Fantasmes Carlyleians, 1953): l'únic homenatge vàlid a tots els companys anònims que ens han precedit en aquesta llarga lluita i que han format part d'aquesta vella guàrdia a través de la qual s'ha transmès la consigna incorrupta del marxisme integral és **continuar defensant anònimament les mateixes posicions amb la mateixa energia i el mateix esperit de sacrifici i abnegació, la lluita per l'abolició de l'esclavitud del treball assalariat, de la propietat privada i del règim mercantil capitalista, per una SOCIETAT D'ESPÈCIE, l'HOME SOCIAL, el COMUNISME.**

“11.- Les violentes espurnes que van saltar d'entre els conductors de la nostra dialèctica ens han ensenyat que és company militant comunista i revolucionari qui ha sabut oblidar, renegar, arrencar-se de la ment i del cor la classificació en la que el va inscriure el registre d'aquesta societat en putrefacció, i veu i es confon a si mateix en tot l'arc mil·lenari que lliga a l'ancestral home tribal lluitador amb les feres, al membre de la comunitat futura, fraterna en l'harmoniosa alegria de l'home social.” (Consideracions sobre l'activitat orgànica del partit quan la situació és històricament desfavorable, 1965).

LLEGEIX, RECOLZA I DIFON LA PREMSA COMUNISTA
“EL COMUNISTA”
“THE INTERNATIONALIST PROLETARIAN”
“PER IL COMUNISMO”

PER A CORRESPONDÈNCIA (sense més dades):
Apartat 52076 - 28080 MADRID – ESPANYA
www.pcielcomunista.org – pci@pcielcomunista.org
twitter.com/pcielcomunista

